

Ала младият престолонаследник не изпитваше особено любипитство към житията на светиите, затова внезапно попита:

— Когато загинал и последният български цар, не е ли останала поне малка диря от тяхния род, за да се бори по-късно с гърците?

— Да. На два пъти по-късно българите дигнали бунт. Първом при сина на последния цар Гаврил — младия Делян, чията майка била сестра на венгерския крал свети Стефан. А после правнукът на една самуилова дъщеря — Константин Бодин, взел името Петър, когато българите го избрали за цар. И после, за трети път, пок едни потомци на стария царски род...

— На име Белгун, Тодор и Иваница... — допълни някакъв глас откъм вратата, която водеше за царските покои.

Царят и сина му се обърнаха. Севастократор Александър стоеше на прага, дигнал с една ръка аксамитената завеса, която закриваше отвора на вратата. С другата ръка той поздравя прекалено бавно и тържествено.

— Каква има? — попита веднага Асена, който не бе свикнал с подобно глумливо държане на брата си.

— Има това, че кир Тодор събира и Тесалоника безбройна рат — каза севастократорът, като падна тежко връз дървената пейка, която обикаляше край стените на чердака, свали самурената си гугла и погладди с въздишка яснорусите си коси — а ние тук пръказваме за свети Стефан и Гаврила. Не, Асене. Така не може повече да се кара. Време е да се почне със събиране на опълчения.

— Но против кого? — извика очуден царят. — Ако събирам рат, това означава, че искам да се бия, а нито един от договорите ми за мир още не е изтекъл. Нито пък съм още поел наместничеството в Константинограда, та да ходя да браня латините...

— И Ако ти не искаш да се биеш, може всекиму да се поревне да си премери силите с тебе... — каза замислено Александър.

— Не се глуми! — отвърна Асен и погледна втренчено брата си. —